

Torsdagen d. 11 Juli 1946

RAKETPROJEKTILEN SLOG NED PÅ BJÖRKÖN

PAPPERS- ELLER FILMFRAGMENT

AVSLÖJAS I TILLVARATAGET SPLITTER

Glada splitterlockare på Norrviksstrand. I mitten fru Söderlund, som upptäckte »meteoren».

Sensation på kafferepet

Raketten 20 m. från bordet

DEN RAKETPROJEKTIL, som på tisdagen observerades över större delen av Medelpad, slog ned på badstranden i Norrvikssand på Björkö, Njurunda. Ett flertal badande lågo och solade sig på stranden endast ett 20-tal meter från nedslaget och ett annat sällskap satt vid ett kaffebord på ungefär samma avstånd utan att komma i vägen för projektilens splitter. Det hela gick så fort att man varken hann bli räd eller reflektera över vad som hänt. Man hörde en svag duns och såg en eldstrimma, det var allt. Då man undersökte saken närmare fann man en liten grop i den lösa sanden, ungefär ett par decimeter djup och en meter i diameter. Men man sökte vidare och fann en massa splitter, som tycktes tyda på ett meteornedslag. Ett fynd, som ST:s medarbetare gjorde på stranden i går f. m. synes dock peka i annan riktning — en meteor torde knappast ha urtag för cylindrar!

Ute på Norrvikssand finnas f. n. sex sommarstugor. Området ligger i avskildhet ca 3 km. från Björkövägen. En av sommarstugorna äges av trafikflygare T. Lindén, som, då »meteoren» kom, hade några grannar på besök kring ett kaffebord utanför stugan.

Sensation på Norrvikssand.

Vi läter här hr Lindén berätta om sina iakttagelser:
— Den som först upptäckte fenomenet darute på stranden, var en sommarvärd, fru Söderberg, och hon gjorde mig uppmärksam på detsamma, säger hr Lindén. Ett bländande sken omgav »projektilen», det var f. ö. så starkt att solskenet föreföll ett fördunklat. Projektilen gick ganska sakta, högt med en fart av 50 meter i sekunden. Den gick ned i 40 graders dvärvinkel och slog ned i sanden, dock utan någon direkt knall. Det var mera som om en duns hörts. På endast ett 20-tal meters avstånd låg några unga flickor och badade, och de sag hur sanden sprutade upp.

Splitter från raketprojektilen. Längst till höger ett föremål med cylinderruhkning, upphittat av ST:s medarbetare.

upptäcktes så en massa rester av den mystiska himlaprojektilen. Det mesta sag ut som poröst slagg av olika färger från gulbrunt till svart. Några små bitar voro nästan i pulveriserad form, och då man tog i dem med händerna började det svida, ungefär som av lut. Likaså luktade det mycket fränt av just dessa partiklar. Projektilen, som hade nordostlig riktning, åtföljdes av en lysande svans på 40—50 meter.

En av hr Lindéns grannar, fru Söderlund, som också var med kring kaffebordet, satt så placerad att hon omedelbart såg ett sken och eldstrimma, som slog ned mot marken. Om det blev någon duns eller icke, kan hon ej avgöra, ty vägsvallet sjöng som vanligt sin melodi mot stranden. Någon kraftigare smäll blev det sålunda ej. Några småre buskar skymde platsen för nedslaget, men när fru Söderlund och de övriga gick mot den plats där hon tyckt sig se meteoren så ned, upptäcktes en liten krater i den lösa sanden. I botten på kratern fanns blott en liten bit av materia, som liknade urbränd koks eller dyli. Men i projektilens riktning fann man snart en massa splitter som tidigare icke obser-

En av sommarstugorna äges av trafikflygare T. Lindén, som, da »meteorens» kom, hade några grannar på besök kring ett kaffebord utanför stugan.

Sensation på Norrvikssand.

Vi later här hr Lindén berätta om sina iakttagelser:

— Den som först upptäckte fenomenet därute på stranden, var en somermargäst, fru Söderberg, och hon gjorde mig uppmärksam på detsamma, säger hr Lindén. Ett bländande sken omgav »projektilen», det var f. ö. så starkt att solskenet föreföll ett fördunklas. Projektilen gick ganska sakta, högst med en fart av 50 meter i sekunden. Den gick ned i 40 graders dykvinkel och slog ned i sanden, dock utan någon direkt knall. Det var mera som om en duns hörts. På endast ett 20-tal meters avstånd lag några unga flickor och badade, och de såg hur sanden sprutade upp.

Efter någon stund hittade vi kratern, som dock var tämligen blygsam till omfånget. Spridda runt omkring

från gulbrunt till svart. Några små bitar voro nästan i pulveriserad form, och då man tog i dem med händerna började det svida, ungefär som av lut. Likaså luktade det mycket fränt av just dessa partiklar. Projektilen, som hade nordostlig riktning, åtföljdes av en lysande svans på 40—50 meter.

En av hr Lindéns grannar, fru Söderlund, som också var med kring kaffebordet, satt så placerad att hon omedelbart såg ett sken och eldstrimmor, som slog ned mot marken. Om det blev någon duns eller icke, kan hon ej avgöra, ty vägsvallet sjöng som vanligt sin melodi mot stranden. Någon kraftigare smäll blev det sålunda inte. Några smärre buskar skymde platsen för nedslaget, men när fru Söderlund och de övriga gick mot den plats där hon tyckt sig se meteoren slä ned, upptäcktes en liten krater i den lösa sanden. I botten på kratern fanns blott en liten bit av materia, som liknade urbränd koks eller dyl. Men i projektionsriktning fann man snart en massvara splitter, som tidigare icke observerats å stranden.

Sommargästerna i Norrvikssand började genast att samla ihop splittret i passar och det blev till slut flera kilo slagg av olika kulörer. En del av dessa fynd finnas i behåll därute.

Man kan ju inte vara säker på att allt, som uppsamlades på stranden, tillhörde meteoren, men det mesta torde dock ha kommit »från ovan». Badstranden är vit och relativt ren — barkbitar, stickor och koks etc. — spolas ju alltid i land, men sådana saker kan man ju känna igen, medan man står frågande inför annat, som tydligen haft med stark hetta att göra. En hel del av de uppsamlade splittren påminde om utbrända metalstycken.

(Forts. å sida 9, spalt 1)

